

[Henning Rasmussen]

de betragtning: Året 1988 er næsten gået. Alle har bestrebt sig for at holde stram økonomi i år. Regeringen har en aftale med de kommunale organisationer for 1989, der ser ud til at blive overholdt alle vegne. Det priser man i alt fald – efter min mening med rette – kommuner og amtskommuner for, og det gør de uden trusler om straf for eventuelle overskridelser i 1989. Derfor kan vi ikke længere se nogen som helst begrundelse for at opretholde kravet om, at der skal indbetales 100 mio. kommunale kroner til staten til næste efterår.

Det vil vi godt dyrke lidt under udvalgsarbejdet for at se, om ikke der er flertal for den tanke, at nu må det efterhånden være forbi med, at man kan hævde, at det har nogen virkninger i retning af at dæmpe den kommunale aktivitet.

Den anden del af forslaget drejer sig om en bedre udligning mellem kommuner med mange indvandrere og flygtninge og kommuner med få. Vi har flere gange presset regeringen for at få forbedret denne udligningsordning. Den eksisterende udligning er klart utilstrækkelig og derfor uretfærdig over for de kommuner, der har en stor del af indvandrerne og flygtningene boende.

Da den tidligere indenrigsminister for halvandet år siden foreslog og fik gennemført ændringer i udligningssystemet, var vi meget utilfredse med, at det talmateriale, forslaget byggede på, var håbløst forældet og slet ikke fortalte, hvilke reelle udgifter til indvandrere og flygtninge og deres ophold kommunerne har. Vi sagde ja til lovændringen dengang, selv om den var utilstrækkelig.

Nu er der langt om længe kommet et forslag, der bygger på et betydelig mere korrekt og rigtigt talmateriale og derfor giver bedre dækning. Det kan vi så støtte. Og så venter vi – sagt som en sidebemærkning – stadig på de initiativer fra regeringen, der skal give en bedre fordeling af indvandrere og flygtninge kommunerne imellem. Det er det, der er den rigtige løsning, og ikke udligningsordninger. Men det er en anden diskussion ved en anden lejlighed.

Det sidste, jeg vil gøre en bemærkning til, er noget ejendommeligt ved forslaget om at ændre lidt på kriteriet for børn, der indgår i udligningen efter udgiftsbehov.

Det er naturligvis nødvendigt at ændre definitionen af, om jeg så må sige, et tilskudsberettiget barn. Når man ikke længere kender begre-

bet forhøjet børnetilskud, så er der heller ikke børn, hvortil der udbetales forhøjet børnetilskud. Det er logisk nok, og det er helt i orden. Men hvorfor skal vi i 1989 og i 1989 alene medregne også 16-17-årige til begrebet børn? Det har vi aldrig gjort før. Det skal man heller ikke fra 1990 og i al fremtid.

Hvad er forklaringen? Som jeg læser bemærkningerne fra ministeren, har det én forklaring, nemlig at ministeren har begået den alvorlige fejl i juni måned at meddele kommunerne, at sådan skulle de regne med at beløbene blev fordelt til næste år. Det viser sig så, at det slet ikke var ministerens hensigt. I stedet for at sige til kommunerne: Det blev ikke, som jeg dengang fortalte jer – foreslår ministeren nu en ejendommelig lovgivning, hvor vi for ét år på grund af ministerens fejl i udmeldingen til kommunerne arbejder med et andet begreb, vi regner nemlig de 16-17-årige med. Det har aldrig været tilfældet før. Det skal ikke være tilfældet i fremtiden.

Det kan kun have den forklaring, og har det ikke den forklaring, men en anden, så kunne jeg egentlig godt tænke mig, at ministeren allerede i dag gav den anden forklaring.

Med disse bemærkninger har vi altså givet udtryk for velvilje over for forslaget, selv om vi godt vil arbejde videre med tanken om at blive enige om at fjerne deponeringsordningen, nu hvor den har vist sig at være overflødig, for det er den rent faktisk.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil gerne indledningsvis udtrykke den konservative folketingsgruppes anerkendelse af, at det før sommerferien lykkedes at få aftaler i hus mellem regeringen og henholdsvis KL og Amsrådsforeningen vedrørende kommunernes og amternes økonomi for 1989. Vi er meget tilfredse med den indsats, der er ydet for, at aftalerne efterleves i praksis.

Som et led i aftalerne forpligtede regeringen sig til at tage en række initiativer, først og fremmest for at lette det kommunale udgiftspres. Det lovforslag, vi i dag har til behandling, er et konkret forslag til opfølgning af aftalerne.

Vi kan tilslutte os de foreslåede ændringer vedrørende deponeringen for 1988. Vi lægger vægt på, at der er enighed mellem regering og organisationer om, at lettelsen ikke bør anvendes til øget forbrug, men skal komme skatteudskrivningen til gode.